Raad voor Vreemdelingenbetwistingen

Arrest

nr. 97 190 van 14 februari 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: **X**

Gekozen woonplaats: **X**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 22 oktober 2012 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 11 september 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9*ter* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard, en van de beslissing van 11 september 2012 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 januari 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 februari 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. DE RAEDEMAEKER, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster kwam het Rijk binnen in het bezit van een visum type C, toegekend op 18 mei 2009, met doel haar zoon en zijn gezin te bezoeken. Op 17 augustus werd de aankomstverklaring van verzoekster van 3 augustus 2009 verlengd tot 3 november 2009. Op 26 augustus 2009 diende de verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9*ter* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).
Deze aanvraag werd op 2 augustus 2010 ontvankelijk verklaard.

Op 11 september 2012 nam de gemachtigde van de staatssecretaris een beslissing waarbij de aanvraag ongegrond werd verklaard. Dit vormt de eerste bestreden beslissing die aan verzoekster werd betekend op 21 september 2009 en waarvan de motieven luiden als volgt:

"in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, deel ik u mee dat dit verzoek ontvankelijk doch ongegrond is.

Reden(en) :

Het aangehaalde medisch probleem kan niet worden weerhouden als grond om een verblijfsvergunning in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingesteld door artikel 5 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 te bekomen.

Uit het verslag van de arts-adviseur van 23/08/2012 (zie gesloten omslag) blijkt dat betrokkene "aandoeningen heeft die geen directe bedreiging betekenen voor het leven van betrokkene. Er is sprake van een vergevorderde knieartrose. Deze kan mits een totale knieprothese volledig genezen worden. Maar deze knieartrose is in geen enkel opzicht levensbedreigend. Er is sprake van een traanwegstenose met tranende ogen. Het gaat om een banale aandoening. Op dit ogenblik is er geen enkel vitaal orgaan dat in een dergelijke toestand is dat het leven onmiddellijk in gevaar zou zijn. Betrokkene kan een normaal leven leiden. Er is geen nood aan monitoring van de vitale parameters noch aan een permanente medische bewaking om het leven van betrokkene te verzekeren. Ik stel bijgevolg vast dat het in casu niet gaat om een ziekte zoals voorzien in §1, eerste lid van Artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 en die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van genoemd Artikel."

Derhalve
1) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of
2) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.
Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).

Het attest van immatriculatie dat werd afgegeven in het kader van de procedure op basis van genoemd artikel 9ter dient te worden ingetrokken. Gelieve betrokkene tevens af te voeren uit het Vreemdelingenregister omwille van "verlies van recht op verblijf.

Gelieve eveneens bijgevoegde gesloten omslag aan betrokkene te willen overhandigen."

Op 11 september 2012 nam de gemachtigde ook een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) die aan verzoekster op 21 september 2012 werd betekend. Dit vormt de tweede bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

" *In uitvoering van de beslissing van VTK, Attaché, gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, wordt aan de genaamde:*
B.F. (…), nationaliteit Pakistan
Het bevel gegeven, om ten laatste binnen 30 dagen na de kennisgeving, het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de volgende Staten :
Duitsland, Oostenrijk, Denemarken, Spanje, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Liechtenstein, Litouwen, Luxemburg, Malta, Noorwegen, Nederland, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Zweden, Zwitserland en Tsjechië , tenzij hij/zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven .
Krachtens artikel 7, eerste lid van de wet van 15 december 1980:
□ 1° hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten."

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoekster werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan ingegaan worden op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste te leggen van de verzoekster.

3. Over de ontvankelijkheid

Ambtshalve stelt de Raad vast dat verzoekster geen enkel middel ontplooit ten aanzien van de tweede bestreden beslissing, met name het bevel om het grondgebied te verlaten van 11 september 2012, zodat de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring in zoverre het gericht is tegen dit bevel onontvankelijk is. Dit bevel is een beslissing die steunt op andere juridische en feitelijke overwegingen dan die waarop de eerste bestreden beslissing steunt. Het is niet omdat de eerste bestreden beslissing wordt vernietigd, *quod non in casu*, dat de tweede bestreden beslissing dienvolgens ook moet vernietigd worden. De verzoekende partij valt immers terug op een openstaande aanvraag om machtiging tot verblijf om medische redenen die op zich haar illegale verblijfssituatie die door verzoekster niet betwist wordt, niet wijzigt.

4. Onderzoek van het beroep voor wat betreft de eerste bestreden beslissing

4.1. De verzoekster voert in een eerste en enig middel de schending aan van artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van het redelijkheidsbeginsel, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van artikel 8 van het EVRM.
Het middel wordt als volgt toegelicht:

"*De bestreden beslissing tot ongegrondheid van de verblijfsaanvraag van verzoekster luidt: "Uit het verslag van de arts-adviseur van 23/08/2012 blijkt dat betrokkene "aandoeningen heeft de geen directe bedreiging betekenen voor het leven van betrokkene. Er is sprake van een vergevorderde knieartrose. Deze kan mits een totale knieprothese volledig genezen worden. Maar deze knieartrose is in geen enkel opzicht levensbedreigend. Er is sprake van een traanwegstenose met tranende ogen. Het gaat om een banale aandoening. Op dit ogenblik is er geen enkel vitaal orgaan dat in een dergelijke toestand is dat het leven onmiddellijk in gevaar zou zijn. Betrokkene kan een normaal leven leiden. Er is geen nood aan monitoring van de vitale parameters noch aan een permanente medische bewaking om het leven van betrokkene te verzekeren. Ik stel bijgevolg vast dat het in casu niet gaat om een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 en die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het ijl op grond van genoemd artikel. "*
De bestreden beslissing is daarmee voorbij gegaan aan een belangrijk element uit het verslag van de arts-adviseur. Deze laatst stelt in zijn verslag dd. 23.08.2012 (stuk 3):
"Om te genezen moet een totale knieprothese uitgevoerd worden. Hierover zijn alle geconsulteerde orthopedisten het eens. Betrokkene kan een normaal leven leiden en reizen. De revalidatieperiode na een knieprothese bedraagt tussen de 3 en ô maanden. In die periode heeft betrokkene mantelzorg nodig en kan ze moeilijk reizen".
Verweerder heeft dit element, nl. de nood aan mantelzorg, volledig buiten beschouwing gelaten. Verweerder wijdt enkel overwegingen aan het niet-levensbedreigend zijn van de knieartrose en de traanwegstenose. Verweerder heeft de nood aan mantelzorg onbeantwoord gelaten, hoewel de nood aan mantelzorg duidelijk door de arts-attaché geattesteerd werd.
Verzoekster zelf had in haar aanvraag dd. 26.08.2009 om gemachtigd te worden tot een verblijf van meer dan drie maanden ingeroepen dat zij hier in België in het gezin van haar zoon verblijft en door hen ten laste wordt genomen, m.a.w. mantelzorg gegarandeerd is door haar zoon en diens gezin;
Door het element van noodzaak aan mantelzorg buiten beschouwing te laten, is de bestreden beslissing onzorgvuldig genomen en geeft blijk van een gebrekkige motivering. De noodzaak van mantelzorg raakt rechtstreeks het privéleven en door dit element niet in de overwegingen op te nemen is de gemaakte afweging onvolkomen en gebrekkig en schendt de gemaakte afWeging artikel 8 EVRM."

4.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De Raad stelt vast dat de verzoekster de motieven die aan

de grondslag liggen van de bestreden beslissing kent nu ze deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in een middel, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht behandeld te worden.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zijn beoordeling van de aanvraag om machtiging tot verblijf overeenkomstig artikel 9*ter* van de Vreemdelingenwet, in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van deze aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

Daarmee samenhangend houdt het respect voor de zorgvuldigheidsplicht in dat de overheid haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voorbereidt en stoelt op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954). Het respect voor de zorgvuldigheidsplicht houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

De schending van de materiële motiveringsplicht, van het redelijkheidsbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel worden onderzocht in het licht van artikel 9*ter* van de Vreemdelingenwet, gelet op de vaststelling dat de eerste bestreden beslissing werd genomen in toepassing van dit artikel.

4.3. Artikel 9*ter* van de Vreemdelingenwet, "*zoals vervangen door artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen*", luidde als volgt:

"§ 1 De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoont overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.
De aanvraag moet per aangetekende brief worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde en bevat het adres van de effectieve verblijfplaats van de vreemdeling in België.
De vreemdeling maakt samen met de aanvraag alle nuttige inlichtingen over aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft.
Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.
De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.
(…)"

4.4. Uit het administratief dossier blijkt dat de arts-adviseur op 23 augustus 2012 een schriftelijk advies heeft opgesteld ten behoeve van de gemachtigde van de staatssecretaris betreffende de aandoening van verzoekster. Het advies luidt als volgt:

"*Ik kom terug op uw vraag voor evaluatie van het medisch dossier voorgelegd door genoemde persoon in het kader van haar aanvraag om machtiging tot verblijf, bij onze diensten ingediend op 26.08.2009.*
Verwijzend naar uw vraag voor advies kan ik u meedelen:
— Verwijzend naar de medische attesten d.d.14/07/2009 van Dr. M, orthopedie, blijkt dat betrokkene lijdt aan een gonartrose rechts meer uitgesproken dan links. Hierdoor kan ze geen normaal leven meer

leiden. Ze heeft een totale knieprothese nodig die genezing kan brengen. Na de ingreep zal betrokkene 3 maanden niet kunnen reizen en mantelzorg nodig hebben.
— Verwijzend naar het medisch attest d.d. 14/07/2009 van Dr. B, blijkt dat betrokkene lijdt aan een variserende gonartrose waarvoor de enige zinvolle oplossing bestaat uit een totale knieprothese.
— Verwijzend naar de medische attesten d.d. 12/10/2008, 22/10/2009 van Dr. S C, orthopedie, blijkt dat betrokkene een totale knieprothese nodig heeft met een vermoedelijke revalidatie van zes maanden.
— Verwijzend naar de medische attesten d.d. 12/10/2009 van Dr. A, oftalmologie, blijkt dat betrokkene lijdt aan tranende ogen tgv een traanwegstenose. Een kleine chirurgische ingreep is hiervoor nodig. Betrokkene kan een normaal leven leiden, heeft geen mantelzorg nodig en kan reizen.
— Verwijzend naar het medisch attest d.d. 02/12/2009 van Dr. B, orthopedie, blijkt dat betrokkene een totale knieprothese nodig heeft.
— Het medisch dossier bevat een cardiologisch verslag van de consultatie van 03/09/2009.

Betrokkene is obees. De onderzoeken waren normaal.
Ik meen het dossier zoals het nu voorligt te kunnen beoordelen, spijts het gebrek aan actualisering van de medische informatie door de aanvrager sinds 2009."
Analyse van dit medisch dossier leert mij dat betrokkene lijdt aan een variserende knieartrose rechts. De diagnose werd gesteld door Dr. M, orthopedist(Aartselaar), ze werd bevestigd door Dr. B, orthopedist (Imelda Bonheiden), nogmaals bevestigd door Dr. C, orthopedist (Pellenberg) en nogmaals bevestigd door Dr. B, orthopedist (Pellenberg). Om te genezen moet een totale knieprothese uitgevoerd worden. Hierover zijn alle geconsulteerde orthopedisten het eens. Betrokkene kan een normaal leven leiden en reizen. De revalidatieperiode na een knieprothese bedraagt tussen de 3 en de 6 maanden. In die periode heeft betrokkene mantelzorg nodig en kan ze moeilijk reizen. Het medisch dossier laat niet toe te beoordelen of betrokkene deze knieprothese reeds kreeg. Het gaat om een courante ingreep die op grote schaal wordt toegepast.

Als betrokkene de ingreep onderging, dan kan ze als genezen worden beschouwd, als betrokkene de ingreep niet onderging, dan leidt deze knieartrose tot pijn en last bij het stappen en verminderde mobiliteit maar ze is in geen enkel opzicht levensbedreigend. Betrokkene heeft ook tranende ogen tgv een traanwegstenose. Hier werd ook voorgesteld om chirurgisch in te grijpen. Betrokkene kan met deze traanwegstenose een normaal leven leiden.

Dit medisch dossier laat niet toe het bestaan vast te stellen van een graad van ernst zoals vereist door artikel 3 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens, zoals geïnterpreteerd door het Europees Hof van de Rechten van de Mens dat een aandoening eist die levensbedreigend is gezien de kritieke gezondheidstoestand of het zeer vergevorderd stadium van de ziekte. (EHRM 27 mei 2008, Grote Kamer, nr. 26565/05, N v. United Kingdom; EHRM 2 mei 1997, nr. 30240/96, D. v. United Kingdom.)

Uit het medisch dossier blijkt niet dat de aandoeningen een directe bedreiging betekenen voor het leven van betrokkene.
Er is sprake van een vergevorderde knieartrose. Deze kan mits een totale knieprothese volledig genezen worden. Maar deze knieartrose is in geen enkel opzicht levensbedreigend. Er is sprake van een traanwegstenose met tranende ogen. Het gaat om een banale aandoening. Op dit ogenblik is er geen enkel vitaal orgaan dat in een dergelijke toestand is dat het leven onmiddellijk in gevaar zou zijn. Betrokkene kan een normaal leven leiden. Er is geen nood aan monitoring van de vitale parameters noch aan een permanente medische bewaking om het leven van betrokkene te verzekeren.

Ik stel bijgevolg vast dat het in casu niet gaat om een ziekte zoals voorzien in §1, eerste lid van Artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 en die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van genoemd Artikel."

4.5. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster in haar in punt 1 vermelde aanvraag van 25 augustus 2009 aangaf een knie operatie te willen ondergaan in België en verzocht om minstens haar verblijf te verlengen tot na de operatie en revalidatie.

4.6. De arts-adviseur verschaft een advies, kan zo nodig de vreemdeling onderzoeken en/of bijkomend advies inwinnen van deskundigen. Het is aan de arts-adviseur evenwel toegestaan om zich voor zijn advies uitsluitend te baseren op de door verzoekers neergelegde medische attesten zonder de vreemdeling zelf te onderzoeken indien hij de mening is toegedaan dat hij ook zonder een eigen onderzoek een onderbouwd advies kan geven.

Uit het advies van de arts-adviseur van 23 augustus 2012 blijkt dat de arts-adviseur rekening heeft gehouden met de medische attesten die verzoekster heeft voorgelegd. Vervolgens blijkt dat de arts-adviseur de medische problemen van de verzoekster, met name knieartrose, op zich niet in vraag stelt noch betwist. De arts-adviseur betwist ook niet dat om te genezen een totale knieprothese moet worden uitgevoerd bij verzoekster. Evenwel dient de arts-adviseur vast te stellen dat de medische informatie door verzoekster sinds 2009 niet werd geactualiseerd. Deze vaststelling vindt steun in het administratief dossier.

De Raad wijst erop dat uit artikel 9*ter*, § 1 van de Vreemdelingenwet blijkt dat het aan de aanvrager van een verblijfsmachtiging om medische redenen toekomt om alle inlichtingen aangaande zijn ziekte over te maken. De bewijslast ligt dus vooreerst bij de aanvrager – het is aan de aanvrager van een verblijfsmachtiging om medische redenen om de nodige documenten aan te brengen opdat de verwerende partij kan beoordelen of de aanvrager aan de wettelijke voorwaarden voldoet.

Het komt eveneens aan de aanvrager toe om zorgvuldig, waakzaam en voorzichtig te zijn en de verwerende partij, wanneer deze nog geen beslissing heeft genomen inzake de aanvraag op grond van artikel 9*ter* van de Vreemdelingenwet, op de hoogte te houden van de actuele medische situatie en het voorgelegde medisch dossier aan te vullen. Dit geldt des te meer wanneer verzoekster in haar aanvraag aangeeft een operatie te willen ondergaan die gepaard gaat met nodige revalidatie. *In casu*, dient de Raad op te merken dat verzoekster sinds 2009 heeft verzaakt om haar aanvraag en medisch dossier aan te vullen.

4.7. Ondanks het gebrek aan actualisering meende de arts-adviseur over voldoende elementen te beschikken om een advies te formuleren. De Raad stelt vast dat de arts-adviseur rekening hield met verschillende hypothesen.
Indien verzoekster intussen werd geopereerd, dan dient zij als genezen te worden beschouwd. De arts-adviseur maakt melding van een nodige revalidatieperiode, nood aan mantelzorg en moeilijk reizen.
Indien verzoekster nog niet werd geopereerd, dan kan de knieartrose tot pijn lijden en verminderde mobiliteit, aldus de arts-adviseur, maar is de knieartrose in geen enkel opzicht levensbedreigend. Verzoekster kan normaal leven met knieartrose en reizen.
Wat betreft de voorgelegde traanwegstenose stelt de arts-adviseur eveneens dat verzoekster met deze aandoening een normaal leven kan leiden en dat het bovendien een banale aandoening betreft.

Na onderzoek van de verschillende hypothesen merkt de arts-adviseur op dat, wat de hypothese ook moge zijn, het medisch dossier van verzoekster hem in wezen niet toelaat het bestaan vast te stellen van een graad van ernst zoals vereist door artikel 3 van het EVRM.
In die zin stelt de arts-adviseur vast dat, of verzoekster nu werd geopereerd of niet, er geen sprake is van een directe bedreiging voor het leven, dat op dit ogenblik er geen enkel vitaal orgaan is dat in een dergelijke toestand is dat het leven onmiddellijk in gevaar zou zijn, dat er geen nood is aan monitoring van de vitale parameters noch een permanente medische bewaking om het leven van betrokkene te verzekeren. De arts-adviseur concludeert dat het *in casu* niet gaat om een ziekte zoals voorzien in artikel 9*ter*, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf.

4.8. *In casu* verwijst de bestreden beslissing naar het medisch advies van de arts-adviseur van 23 augustus 2012 en stelt ze vast dat het aangehaalde medische probleem van verzoekster *"niet weerhouden kon worden"*. Vervolgens stelt de bestreden beslissing:

"Derhalve
1) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of
2) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.
Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM)."
4.9. Verzoekster klaagt aan dat de gemachtigde van de staatssecretaris de nood aan mantelzorg volledig buiten beschouwing heeft gelaten in de bestreden beslissing hoewel de arts-adviseur dit

element in zijn advies wel heeft vermeld. Verzoekster meent dat de bestreden beslissing daardoor onzorgvuldig is en gebrekkig gemotiveerd.

4.10. In dit verband dient te worden vastgesteld dat de arts-adviseur op basis van de medische stukken voorgelegd door verzoekster, in zijn advies heeft geoordeeld dat het medisch dossier niet toelaat het bestaan vast te stellen van een graad van ernst zoals vereist door artikel 3 van het Europees Verdrag ter bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM), zoals geïnterpreteerd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, dat uit het medisch dossier blijkt dat geen enkele van de aangehaalde aandoeningen van aard is een directe bedreiging te vormen voor verzoeksters leven en dat het *in casu* niet gaat om een ziekte zoals voorzien in artikel 9*ter*, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet.

De Raad stelt vast dat deze vaststellingen en conclusies van de arts-adviseur op geen enkele wijze door de verzoekster worden betwist of weerlegd.

4.11. Gelet op het feit dat de arts-adviseur vast stelt dat het *in casu* niet gaat om een ziekte zoals voorzien in §1, eerste lid van artikel 9*ter* van de vreemdelingenwet en die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf, komt het de Raad niet onzorgvuldig of kennelijk onredelijk van de gemachtigde van de staatssecretaris om het advies van de arts-adviseur te volgen en te besluiten dat uit het voorgelegde medische dossier niet kan worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.

In casu betwist verzoekster daarenboven niet op ernstige en concrete wijze het motief dat de aandoening niet de graad van ernst vertoont die vereist is door artikel 9*ter*, § 1, eerste lid, van de vreemdelingenwet. Verzoekster slaagt er dan ook geenszins in aan te tonen dat de determinerende motieven van de bestreden beslissing steunen op foutieve feitenvinding of kennelijk onredelijk zijn.

4.12. Uit de voorgelegde medische attesten blijkt dat verzoekster enkel nood zou hebben aan mantelzorg na de knieoperatie. De Raad stelt vast dat verzoekster heeft nagelaten om sinds eind 2009 mee te delen of deze operatie al dan niet heeft plaats gehad. Ook nu blijft verzoekster opzettelijk vaag en geeft ze in haar verzoekschrift niet aan of deze knieoperatie plaats heeft gehad of plaats zal hebben. Nu verzoekster dit niet doet, verduidelijkt zij niet welk belang zij heeft bij het onderdeel van het middel dat betrekking heeft op *"nood aan mantelzorg"*.
Alleszins kan niet worden aangenomen dat waar de voorgelegde aandoening niet de graad van ernst vertoont die vereist is door artikel 9*ter* van de vreemdelingenwet, het kennelijk onredelijk of onzorgvuldig is dat *in casu* niet nog eens werd nagegaan of er nood is aan mantelzorg.

Waar verzoekster meent dat er omtrent de nood aan mantelzorg gebrekkig werd gemotiveerd gaat verzoekster wederom voorbij aan het gegeven dat zij de verwerende partij niet op de hoogte heeft gehouden van haar medische situatie, met name het ondergaan van een knieoperatie en/of revalidatie. Daarenboven betwist de verzoekster de determinerende motieven van de bestreden beslissing niet zodat de Raad niet inziet hoe verzoekster op een dienstige en ernstige wijze een motiveringsgebrek omtrent de nood aan mantelzorg kan aanvoeren.

Aldus toont verzoekster niet aan dat de gemachtigde van de staatssecretaris op onzorgvuldige of kennelijke onredelijke wijze of met miskenning van artikel 9*ter* van de vreemdelingenwet de aanvraag ongegrond heeft verklaard. Een schending van de aangehaalde beginselen kan niet worden aangenomen.

4.13. Tenslotte meent verzoekster dat artikel 8 van het EVRM werd geschonden daar de noodzaak aan mantelzorg rechtstreeks het privéleven raakt en door dit element niet in de overwegingen op te nemen de gemaakte afweging onvolkomen en gebrekkig is. De Raad herinnert er aan dat wanneer een verzoekende partij een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, het in de eerste plaats haar taak is om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden, *quod non in casu*. Waar de verzoekster verzaakt heeft om de verwerende partij op de hoogte te houden en te informeren over van haar medische situatie en er niet in slaagt om aan te tonen dat mantelzorg daadwerkelijk nodig is omdat zij

ondertussen een knieoperatie zou hebben ondergaan, kan zij niet dienstig noch ernstig voorhouden dat artikel 8 van het EVRM geschonden zou zijn. Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

5. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien februari tweeduizend dertien door:

mevr. M. MAES,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken
mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,	griffier.

De griffier,	De voorzitter,
C. VAN DEN WYNGAERT	M. MAES